



ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 191

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

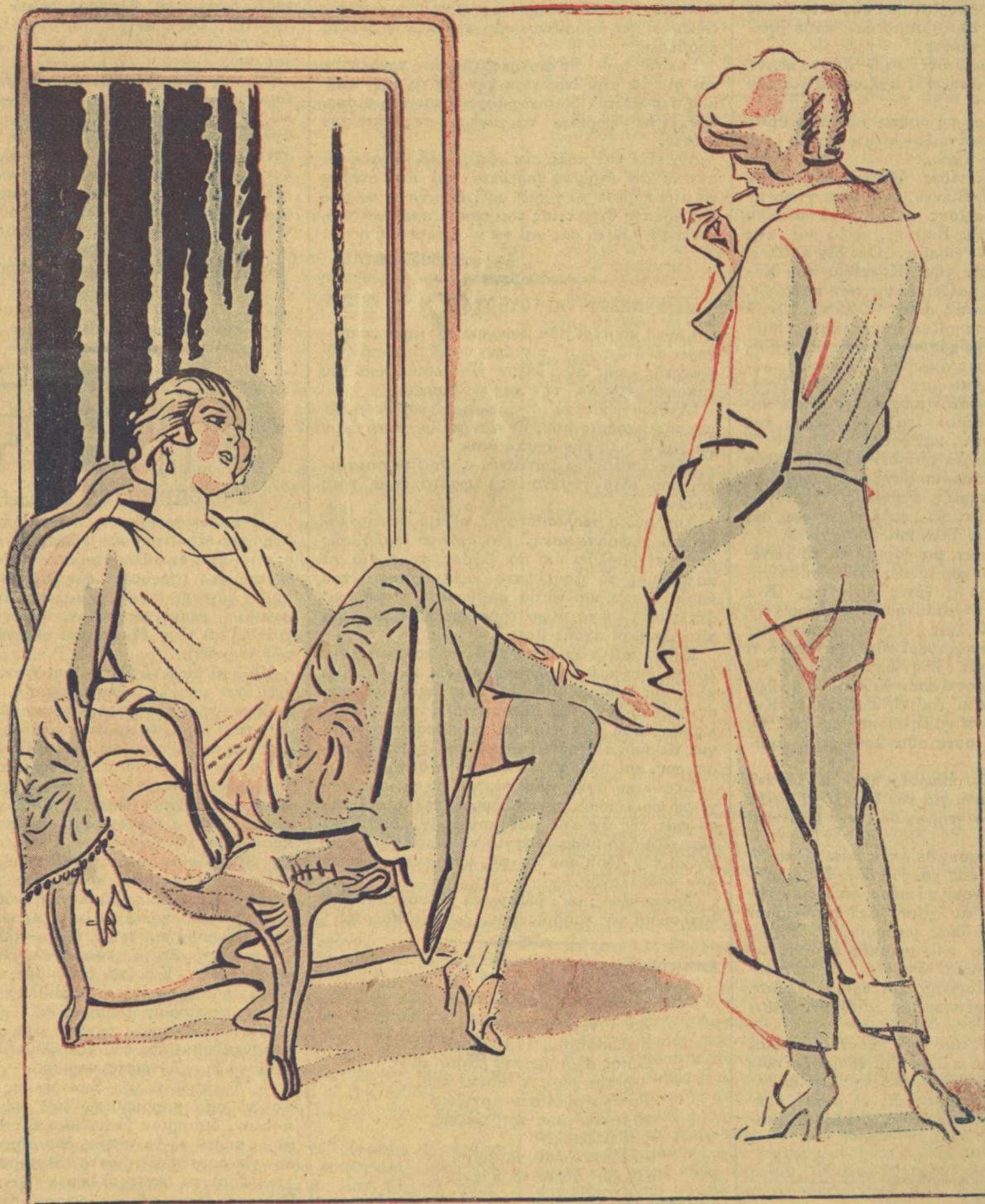
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 30.— Έξάμ. δρ. 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > 60.— > 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

50 λεπτά ή λέξις. Έξαιρετικώς
διά τους πολεμιστάς 30 λεπτά
ή λέξις. Διά ποιήματα και δη-
μοτικὰς καταχωρίσεις ιδιαίτε-
ραι συμφωνίαι.

Ⓢ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ⓢ



ΚΙΜΟΝΟ ΚΑΙ ΠΥΤΖΑΜΕΣ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΕΣ ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

Του Maurice Lemblanc

Χτυπώντας στην πόρτα του καλοήγου κύργου ήξερα το τρομερό δράμα που, έφρα χρόνια προηγουμένως, είχε πληθεί το φίλο μου Βερνάρδο...

Ποτέ δεν θα ξεχάσω την πρώτη φορά που τον είδα, καθισμένο δρόμοις μέσα στη σοβαρή του πολυθρόνα από δρύινο ξύλο, με τα γυαλιά του μαλλιά, το γλυκό του πρόσωπο, το τόσο θλιβερό με τα σβουμένα του μάτια...

Γιατί έμεινα; Ήθελα να μάθω. Κι έμεινα και περιμένα ζήτησαν άνοιγμα μιάς ένδειξης, μιά δολογία. Ρωτούσα τ'είναι μάτια του φίλου μου...

Και μίλησε με προσοχή 'έκεινον και μ' ένα τρόπο τόσο άριστο! Ένα συναρπασμένο και θλιβερό βράδυ, γύρισε αφηνιάς προς μένα και είπε, ό με τί φωνή, και με τί σκυθρωπή έκφραση:

— Ξέρεις, είμαι έγώ. — Είστε σεις, ποι... — Έδειξε με τα δάχτυλα τα μάτια του Βερνάρδου...

— Όχι, έκαμει. — Δεν την αγαπούσε... Ένθ του άρεσε... Πόσες φορές τούς είχα πιάσει να βλέπονται με βλέμματα επιθυμίας...

— Σαματίσσε μιά στιγμή. Κατόπι εντραύλιος: — Σαματίσσε μιά στιγμή. Κατόπι εντραύλιος: — Σαματίσσε μιά στιγμή...

— Έπες στα γόνατα, κλαίγοντας: — Άγαπημένε μου, συγχώρεσέ με... είνε άτιμο... Τά φτωχά σου μάτια...

Συγχώρεσέ με... Την έφίλησε στο μέτωπο με στοργή και της είπε:

— Ή αγάπη σου με παρηγόρησε για όλα. Μην κλάις. — Άλλά τα δάκρυα την έπνιγαν και βγήκε κλονούμενη απ' το σαλόνι...

— Είνε φοβερό. — Τά δάχτυλά του μαζεύτηκαν. Κατέβασε το κεφάλι του. — Είνε κάτι πιο φοβερό ακόμα, μου είπε...

— Νά, δεν αγαπούσα τη φίλη της Ματθίλδης κι ούτε έκαινε η μάγαπούσε. — Κι όμως, ή ζήλεια της; γυναικάς σου! — Μιά ζήλεια παράλογη, φιλόσθενη, χωρίς κανένα λόγο...

— Μά, σέ είχε δη... — Είδε άσχημα. Άκουσε: Έπειδή δεν μπορούσα να κοιμηθώ κεινο το βράδυ, είχα πάγει στην βιβλιοθήκη για να διαβάσω...

— Ναι! μέσα στον πυρετό της, νόμιμς πως με είδε να βγαίνω απ' το ένα δωμάτιο, ενώ έβγαίνα από τάλλο. — Δεν μπορούσα να μιλήσω. Ό τρόμος μου έσφιγγε το λάρυγγι...

— Όχι, δεν της έχω πη τίποτε. Γιατί νάν της τό πη; Υποφέρει τόσο... Έτσι ή προδοσία μου της είνε το τάλαχιστο μιά δικαιολογία... Χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να υποφέρει τίς τύψεις της...

— Όχι, όχι, δεν πρέπει να μάθη τίποτε... Υπάρχει πολύ λύση εδώ μέσα... — Μετάφρασις Κ. Τροικίδη

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Ο ΝΕΙΟΓΑΜΠΡΟΣ 'Αλλάξαμε τα στέφανα, έπήρε τα φίλια της, τον άνθό της, μιά νύχτα τη συντόρεψε και την άγην έπήγε στρατιώτης!

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ Του Σίλλερ

Φυσάει στο δάσος άνεμος κι' ή πλάσι σκοτεινιάζει, ή όμορφη κόρη κάθεται στην άκροσταμιά, Κυλούν, άφροζούν τα νερά κι' έκείνη άναστενάζει και χύνει μαύρα δάκρυα στη σκοτεινή νυχτιά.

— Μαράθηρ ή καρδούλα μου κ'έν' έρημιά για μένα δίος ό κόσμος, τίποτα δε θέλω πιά να ιδώ, Θεέ μου! πάρε με απ' τη γή, λυπήσου μιά παρθένα είδα τη γλύκα της ζωής, άγάπησα κι' έγώ.

— Τά δάκρυά σου άς τρέχουν, στο μαύρο πόνο μείνε ή πιο καλλίτερη κ' ή πιο γίνεκα παρηγορία για μιά παρθένα ποιήσας το λαχρετό της είνε να κιάη και νύχτη από έρωτα γεμάτη την καρδιά.

ΣΤΟ ΣΒΥΣΙΜΟ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΜΟΥ Φτωχά λουλούδια, άταράχιστα, το βράδυ διαβατικά τα βήματα άνα πηρα να ρθώ στο όνειρομένο μου λιβάδι...

— Άγρια βουή με πήρε... και με δάριε τώρα τ' αντίκρισμα του όνειρου μου. — Άλλάρα για το φάδι τους μου φέρνει ό μία εικόνα τ' αύριανου του πεθαμού μου.

— Όχι, όχι, δεν πρέπει να μάθη τίποτε... Υπάρχει πολύ λύση εδώ μέσα... — Μετάφρασις Κ. Τροικίδη

ΟΝΕΙΡΟΠΛΑΝΗΜΑ 'Απόψε μ' άποκοίμιος μέσα στην άγκαλιά σου... μούξες έσπλάσσα τα χροιά μαλλιά σου προσκαλά, και τών χειλιών σου μούδωσες το πορφυρό κοσάκι, για να μεθώο στα θεσμά κι' ενδοιαστά φίλιά σου.

Η ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ Γοργώπεταχη και παιγνιόδρα μιά πεταλούδα πλουμιόμηνη φεύγει άπ' τη βιόλα την άνθισμένη σ' άλικο κρίνο να θρονιασθή.

Η διασημότητάς σου (Βραβείον ένας φωνογράφου έτος 1900) Η διασημότητάς σου (Μετάφρασις του Κ. Τροικίδη)

500 ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ (Με έξοχότε να αποκλίσει έν 50 λεπτού)

ΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΟΡΦΑΝΗΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΣΑΡΚΟΣ ΕΝ ΜΕΣΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ. — ΟΙ ΕΚΜΑΥΛΙΣΤΑΙ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ. ΕΚΒΙΑΣΜΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΕΙΣ. — ΕΝΑΣ ΑΠΑΧΗΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ.

Πρό εβ περιού μωρών, το δελτίου της 'Αστυνομικής Διευθύνσεως έγραφε:

— Ο Βασίλειος Κοκ... πνευματίας καταγγέλλει ότι ή ένοικος της επί της Θεσσαλονίκης 1** (Θησείον) οικίας του Κούλα Ζαβ., όρφανή και άγαμος, έξηφανίσθη από μιάς βδομάδος, και έγκατέλειπε τα ετα έπιπλά της επί το δωμάτιον, τό όποιον έκράτει μόνη. Άνάστημα κωνοκόμω, χρομά λευκόν, κόμη ξανθόχρον. Υπόνοια άπαγογής της υπό ένας λαοπόδουτο προς ζήσσην (sic) σωματοεμπορίας.

Και, άπό άστυνομικής άπόφως, ή υπόθεσις έσταμάτησε ως έκεί. Ή έκφανισθείσα έκξηφανίσθη και έκχαλουθε... έκξηφανίσθη. Την άλλη μέρα οι πρώτινες έκρημοίδες, κάτω από έναυ τιτλάκι — Μυστηριώδης έκξάφαισις — έκανελάμβαναν με δυό λέξεις την κληρονομία του άστυνομικού δελτίου. Και έκτοτε ή υπόθεσις έκρημοσήθη όπως και τόσες άλλες. Πόδς σκοτιζείται σήμερα για μία νέα που έκφανίζεται!

— Μιά ακόμα κοκοτίσση στην 'Αθήναι' σέκαπεται ό κοθάνας και... τρέχα γύρως να βρής άρη. Στην προκειμένη όμως περιπτώσει όσοι έκπέφθηκαν έτοι έκεσαν έξω. Τά άκριβέστερον θα ήταν να σκεφθώο: Μιά ακόμα τραγωδία στο μεγάλο αυτό θέατρο που λέγεται άθηναϊκή ζωή.

Και τίς τραγωδίας αυτές την έκέλιξε, άπ' τον τραγικό πρόλογο ως την έκλεκτική λύσση, θ' άφηρηθώ, συνδυάζων όμως της έκλεμτέρας, που κατόρθωσα να μάθω κατά την τέχνη άναμυχθείς στην περιπέτεια.

Τό πένθος της Κούλας. Στο κεφαλόσκαλο του δυντέρου κατώματος ό άνθροπος έκστάθηκε. Κάταξε βιαστικά στο κάτω μέρος της σκάλας που είχε άνεβή, ύστερα έκρηξε μιά έκρηκτική ματιά στο διαδρόμο μπροστά του και τέλος, με βήματα σάν της γάτας, έκπλησσε την πρώτη πόρτα που βρισκόταν δεξιά του.

— Ήταν ή έχουμει κανέναν δέν άκούγεται Βρισκοίται όλοι της δουλειές τους... Έβγαλε τότε άπ' την τσάπη του σακκαίου του μιά άραμιά άντικείδισ. Ύστερα, με κινήσεις γρήγορες και άγνορες, που έκδειχαν άνθροπο συνηθισμένον σ' αυτές της δουλειές, έκκόκισε πολλά άντικείδισα στην κλειδαριά της πόρτας, μπροστά στην όποιαν είχε σταθή. Τ' άντικείδισα έκφαναν ένα τρέξιμο, μιά τόσο έκλαρο, ώς τέλει μιλία ποροούσενά τ' άκούσηκανέξ.

— Ήταν άναστήματος μετρίου, πολύ κανονικό, κι' έκφορούσε κομιά ένα έκλούστατο δόμαυρο φέρεμα. Στόν άριστερό ώμο της και στην πλάτη άκούμοσσε ένας μακρός πέπλος άπό κρέσι.

— Όχι! όχι! έψυθίσε. — Δέν είμαι κειρός κιά γιά δάκρυα. Πρέπει να κώο θόρος. Πήρε άποφασιστικά τό τόν με τον πέπλο, τόβαλε στο κεφάλι της χωρίς καν να πλοιάση τον καθρέφτη και τράβηξε προς την τραπέζια.

έπνίγησε στο λάρογγά της, κι' άναστενάξε: — Χτές ακόμα ήσουν έδω!

— Ή άνάμνησις της μητέρας της, την όποιαν είχε γναυροκομήσει επί βδομάδες άκατέτες, και ή όποια είχε πεθάνει τη νύχτα της προηγουμένης στην άγκαλιά της κι' είχε γίνει ή κηδεία της έκτες — αυτή ή άνάμνησις ήταν τόσος όδυμνός, ώστε τό δύστυχο κορίτσι δέ μπορούσε να συγκρατηθή.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

— Ήταν μιά έκρηξις της βαθείας της λύπης, ή τελευταία ίσως, γιατί ή ζωή, ή σκληρό ζωή με της άνάγκης της, της άκατήσσης της και της τυρανίας της, της έκπέβαλε να σφίξη την καρδιά και να σκεφθή τί θα κώοη τάρα που είχε μείνει μόνη κι' άπροσέταυτη στό κόσμο.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΣΚΑΙΤΙΝ-ΡΙΓΚ



Περδίκω μ' πλιμ',
Βάι βάι, τί πράμμα
σουδαινε αὐτίν' ἡ ἀφλότμη
ἢ Οὐγγράπ', οὐρὴ μαν-
νοῦλα μ', ἀπ' μᾶς πῆρε
κι μᾶς σήκους τὰ μυαλά
ἢ γρουσουζα μί τς μόδες
κι μί τς ρόδες τς κι βάλ-
θηκε γὰ μᾶς φριάσ' οὐλ-
νοῦς μπαίγνια τς κενου-
γιάς τούν' Ἰθῶν, ἢ με-
ζεβένισσα!

Ναῖσκι, οὐρὴ τζουβαίρι μ', εἶμαι παθῶς κι
γιὰ ταύτου σὰ γράφου αὐτίνα. Κι τὰ γρου-
νια ἀκόμα γιλᾶν μίτ' ἱμᾶς ὅπως κατάντα-
σαν, γιὰτὶ μαθὲ: ἱκεῖο πούδιδαν τὰ ματάκια
μ' προσηψὲ δὲν τῶλιπα νὰν τοῦ ἰδοῦ στ' ἕψη
μ' οὐ ξέρους.

Εἶχα κατέβ' μὲ κὰτ' κελόπαιδα στοῦ Κι-
νώργιου Φάλληρου προσηψὲ τ' νύχτα κι λουγά-
ριαζα οὐ καφαρὸς πῶς θὰ πᾶμε νὰ γλεντου-
κουπήσμε κι θὰ πιούμεε κανιά στάλα ρστονοῦλα
νὰ θαραπαῖ ἢ ψχοῦλα μ'. Αὐτίν' ὁμοῦς, οἱ δαι-
μόν' ἤθιλαν καλὰ κι σὸν' γὰ πᾶμε στοῦ Κα-
ζίνου, λιέει.

—Κι τί εἶν' αὐτίγου τοῦ Καζίνου, οὐρὴ θε-
ουτοῦμπδες; τς λιέου.

—Σκαίτιν-ρίγκ μ' ἀπουκρίνεται ἔγας.

—Φτοῦ σκουληκουμερηγκότερπα! Κι τί
φριάγγε ἱκεῖ μέσα μαθὲς;

—Πατινάρουνε.

—Μπᾶ π' γὰ σ' κάρ' οὐ διάτανους τούν π-
κλάκι! Θὰ κρίγς κανιά ρουμέικη κβέντα νὰ οἱ
πάρου γκάβου ῥοῦρὸ ψουρουτάμπουρον;

—Πᾶμε κι θὰ ἰδῆς; μ' λιέν οἱ ἄλλ'.

*Αεῖντι, πᾶμι νὰν τοῦ ἰδοῦ κι' αὐτίγου τοῦ
μαραφέτ', εἶπα. Νὰ σ' πῶ τν ἀλήθεια ὁμοῦς,
πάαινα μὲ κρῶα καρδιά.

Κανιά βουλά φτάγμε οἱ μίνια μάντρα ἀβε-
στουμέν', μπρίνιμε μέσα κι γλιέπου στ' μέσ'
καταμσεῖς ἔνα στρόγγυλο πρᾶμμα σὸν ἄλῶν'
κι γύρα οὐλόγγρα κᾶγκελα κι ἀπόξου ἀπ' τὰ
κᾶγκελα ἦταν τραπεζάκια ἀπ κᾶθουσαν
τουρλοῦ τουρλοῦ φάτσες κι χᾶζεσαν. Καθόμα-
σι κι' ἡ ἀφεντιά μας κι παραγγέλιμε καφε-
δάκου. Κι' ἀπίν' ποῦταν νὰν τς ρουτήσου τί
θὰ γὰν', γλιέπου ἔγαν μαγκλαρᾶ νὰ κᾶν' ἔμ-
φουδου μέσα στ' ἄλῶν' κωλῶντας ἀπᾶν' οἱ κᾶτ'
τόσκαρα πούδειαν τέσσερες κούτσες ρουδί-
τσες τοῦ πᾶσα ἔνα ἀπ' κᾶτ'. Σὲ λίγου μπαίν'
κι' ἄλλους, ὕστερα κι' ἄλλους, ὅσου π' γιόμσε
τ' ἄλῶν' ἀποῦ τετοιμινοῦς πῶφερναν γερβουλιὰ
σὶ δαιμουσιμέν'. Ἰγὼ οὐ καφαρὸς τς ἐγλιεπα
κι ἀναθιμάμμε τὰ παληάλογα π' τὰ ζῦβνε
στοῦ μαγγανουπήγαδου κι' ἀπὲ τ' ἀφήγγε κι
γυρίζγς μαγαχ' τς οὐλ' μέρα.

—Αὐτίγου εἶνι τοῦ σκαίτιν, οὐρὴ;

—Ναῖσκι.

—Κι' οὐλοῦ ἔνα ἔτσ' γιὰ θάφερνε γερβουλιὰ;

—Ναῖσκι.

Πλιερώγγουσαι γι' αὐτίν' τ' δλειὰ;

—"Οχι, γὰ δγιασκέδασ' τοῦ κᾶννε.

—Φτοῦ τς νὰ μὴν ἀβασκαθῶν μὲ τ' δγια-
σκέδασ' π' βοήγκαν τὰ κορδῖδα! Ἀμ' ἰγὼ τς
γλιέπου μαναχᾶ κι μῶρχιτι νὰ ξιράσου κα-
ρεκλουπόδαρα, ὄχ' κι νὰ βάλου αὐτίνα τὰ ρε-
ζλίμια στὰ πουδάργια μ'!

Κι' ὅσου ν' ἀπουσῶσου τὴν κβέντα μ', γλιέ-
που ἔγαν π' πάαινε κατᾶμπρουστα ἀπ' τς ἄλ-
λοῦς σὸν γκισῶμ'. μ' ἄσπρου βραμί κι μὲ τὰ
χέρια πῖσου, γὰ τρῶη μίνια τοῦμπα καταῖς,
ἀποῦδε τούν οὐραῶν σφουντύλ' οὐ κακότχους.
Αὐτίγου ὁμοῦς οὐ χαχόλους, δῖχους νὰ ντρέ-
πεται ντιπ καταντιπ ματασκῶνεται κι ματαρ-
χινάει τ' δγιασκέδασ'. Σὲ λίγου γλιέπου κι μί-
νια δεσπνῖδα πῶφερνε κι' αὐτίν' γερβουλιὰ,
νὰ ἔσπλῶνεται φαρδιά πλαταῖα κατᾶῖς κι
καθὼς ἔπεσε μὲ τὰ πουδάργια ψλᾶ νὰ βγαίννε
στ' φόρα εἶλα τὰ κᾶντα τς. Ἐἶ ρέ, κι νὰν τν
εἶχα στὰ χέρια μ' ἔξλου π' θᾶν τς κουπάναγα
τς σακαφλιώρας!

—Πᾶμι νὰ φῶγγε ἀποῦ δῶ μέσα γιὰτὶ θὰ
μὲ πᾶσ' σεληνιασμός, λιέου σην παρῆα μ'. Δὲ
βιασάου ἄλλου.

Κι σκούζου τοῦ γκαρσόν' γιὰ νὰ πλιερώσου
τς' καφέδες. Λουγάριαζα νὰν τ' δώκου ἔνα
τάλλαρου κι νὰ κρατήσ' τὰ ρέσα γιὰ μπουρ-
μπουάρ. Αὐτίγου ὁμοῦς μ' χᾶλιεβε ἔνα κου-
σεντάκου.

—Κρίνε καλὰ, οὐρὴ μπυζουκουκέφαλε! τ'
χουγιάζου. Ἐνα κουσεντάκου γιὰ πέντε

μαουροζούμια!... Εἶσι στὰ καλὰ σ' γιὰ νὰ
μπήξου τς φουιές;

—Τόσου ἔγνε, μ' λιέει, πέντε δραχμῆς οὐ
ἔνας.

—Πέντε δραχμῆς θὰ πλιερώσου αὐτίγου τοῦ
ἔξρασμα πούειδα ἰδῶ μέσα, οὐρὸ θεουμπαῖχτ'
ἀπ' ἔπρεπε νὰ μὲ πλερώγς γιὰ νὰν τοῦ ἰδοῦ!
Ἄς ὄψαστε ἐν ἡμέρα κρῖσους, οὐρὸς ἀγιου-
γῶδτες, κι οὐρὸς καλόπαιδα, π' μὲ κβᾶλη-
σαταν ἰδῶ μέσα γιὰ νὰ πλερώσουν τούν κού-
κου ἀηδόν'...

Κι πλιερώγγμε π' λιέες, οὐρὴ Περδικούλα μ',
κι βγαίνουνας ὅπ' τοῦ σκαίτιν ἀπόμναμαν
ἔμεῖς ναῖτοιν σκέτοιν ἀποῦ παράδες!

Γιὰ, αὐτίνα εἶνε τὰ ἱγουπαῖκᾶ γλέντια. Μί-
νια βουλά ὁμοῦς τν ἔπαθα, δεῦτερ' δὲν τν μα-
ταπαθαίνου κι' ὅπ' μὲ ξαναῖδου ἄς μ' γράψνε.

Ταῦτα κι μένου
γιὰ σ' κι' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)



Καμβόσαι
δεσφοινᾶι
μὲ ἔλαβον
ἐν δῶ μεζέ,
περιπαῖσασι με
ἀγρίως
καὶ φάγας
τὴν χυλόπητταν
δολίως, τὸ ὅποιον
μὲ διέπραξον γελῶσιον.
Καὶ γὰρ αἱ κατῶκαι
ἰδῶσαι ἐν τῇ «Σφαιρί»
ὅτι νυμφάδα ζητῶ
μὲ τὸ καρὶ,
μοὶ ἐπεμφοῦν ἐπιστολὰς
περιπαθῆς καὶ φλογεράς

ἐνδοσθεν φακέλλεος ἀποπνέων πατσουλῶν,
τὸ ὅποιον
ψευδῶς βεβαιοῦν ὅτι μὲ θάλου νυμφῶν.
Διδὸ κι' μοὶ ἔδιδον τὴν ἐπάφριον ρανδεβοῦν
ἐν τοῦ Σαππείου τὰς ἀγγελᾶς, κοινῶς βοῦν.

Ἐγῶγε γοῦν ὁ ἀτυχεῖς δώκας πῖσθιν εἰς ἀπτάς
καὶ γὰρ τὸ ὀμματάκιόν μου

γαρῖς ἐγένεον περὶ διὰ γυνᾶς,
κοτσάρας ὅθεν τὴν μεγάλην σθολὴν
καὶ ἔξωραῖστικᾶ ἔλγατα πράξας
ἐπὶ τὴν ἔμαπτοῦ μολφήν,

τὸ ὅποιον ἐντινι γνώριμον ξουρεῖον,
ἰπῆγαγον σινάμενος κουνάμενος
ὡς πῆλιδις ἐν δῶ τόφῃ τῆς ἐνδομῶσεως
πρὸς χάριν γνωριμᾶς, ἐνδοραβερισμοῦ
καὶ ἔρατεινῆς περιπτεχῶσεως.

Ἄφικον δ' ἐκεῖσε καὶ εὐθύς ἐμβανῖσαν
μῖαν γυνῆν μετὰ πένθε κοριτοσοῦλων,
αἱ περ ἔπραττον ἐν ἀλλῇ τὴν νῆσαν,
κντῶσαι με διὰ βλεμμάτων ἄγαν ὑπούλων,
μεθὸ ἔσχασον θουρβωδῶς ἐν τοῖς γελῶσις
προσομοιᾶζόντων καρβελῶς,

βῶσαι, κεγκραγῶσαι καὶ λέγων εἰρωνοειδῶς
οὗτος εἶσθιν ὁ Ἄγκαθᾶγγελος τῆς «Σφαιρός».

Ἄπομείνας δ' ἐγὼ κεχνητός καὶ χαχοσιδῶς,
ἔληψαν ἡ μῖα τὴν ἄλλην ἐκ τῆς χειρὸς
καὶ ἤρξαντο ὀρχεῖσθαι περὶ ἐμᾶ
καὶ γελῶν εἰς ἄχθος μου αἱ ὀτιδαναί!

Ἦγουν μοὶ ἐνέπαιξιον τὴν μερλίν
καὶ μὲ ἔπραξον ρενδῖκόλον τῶν κύν.
Τότε γοῦν ἐγὼ σμερδαλέως παροργισθεῖς
ἀνήγειρον τὴν ὀμβρέλλαν μου γενναῖως
ἵνα τὰς τῶψα κατὰ κεφαλῆς,
ἀλλ' οὐταὶ τὸ ἔτεμάξιον βόλβορον δρομαῖως.

Οὕτω δ' ἀπέμεινον καὶ αὐθῖς
ἐν τοῖς ψυχροῖς τοῦ λουτροῦ
καθὼν τὴν παλαιοδοῦλεᾶν δίκην κοτοῦ.
Τὸ ὅποιον
ἔξῆλθον κεκαρμένους, ὑπάγας πρὸς μαλλῶν.

Ὁ Ἄγκαθᾶγγελος

ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΧΑΜΙΚΟΥ

Μία φορὰ ὁ Χαχαμῖκος γνώρισε ἔναν φαντα-
σμένον ὁ ὅποιος ἐπειδὴ εἶχε ἀνάστημα ἀθλη-
τικὸ καὶ μπράτσα γερά, ὑπερηφανευόταν πῶς
δὲν ὑπάρχει τίποτε στὸν κόσμον ποῦ μπορεῖ νὰ
τὸ κᾶνῃ.

—Πέστε μου σεῖς τί δὲ μπορεῖτε νὰ κάμνετε
καὶ ἀναλαμπᾶν νὰ τὸ κάμω ἐγὼ ἀμέσως.

Καὶ ὁ Χαχαμῖκος, παύρων τὸ κουτοπόνηρον
ὑφους του, ἀπήντησε:

—Ἐγὼ κᾶνι χροῖα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὰ πλη-
ρῶσω. Ἀναλαμπᾶνετε;

Ὁ Ἀβραμῖκος

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΝΥΦΟΠΙΑΖΑΡΟ

Μία βολὰ κι' ἔναν καιρὸ, ρέ Μανῶ ποῦ
κουβάλαγε λάσπη ὄντας χτίζανε τὴν Ἀκρό-
πολι, ἦτανε στὴν Ἀθή-
να ἔνα νυφοπιάζαρο. Ἦ-
θελες τοῦ λόγου σου νὰ
νὰ παντρευτῆς; Σὲ παῖρ-
νανε τὰ γονικά σου ἀπ'
τὸ χροῖο καὶ σὲ παγαίνανε
κεῖ χάμω πρὸς ἔκθεσι,
ὅπως παγαίνουνε τ' ἄλο-
γα γιὰ πούλημα στὰ πα-
νηγῶρια. Ἦθελα γὰρ ἀπὸ
μέρους μου ν' ἀποκατα-
στηθῶ καὶ ν' ἀνοῖξω
σπίτι; Ἐρχόμανε στὸ
νυφοπιάζαρο, μᾶνῖζα, ξέ-
ταζα, διάλεγα ἔσένα ποῦ
μ' ἀρεζες, τὰ συμφώνανα
μὲ τοὺς γονηοῦς σου
καὶ σὲ κουβάλαγα σπῖ-
τι μου.



Ἐτσι τὰ πρᾶμματα
ἦτανε φῖνα κανονισμένα,
ἤξερες καλὰ ποῖα παίρνεις γιὰ συζυγᾶτα σου
κι' ὄχι γουροῦνι στὸ σακί, ὅπως τὸ σήμερον
αἰθῶνα. Νομίζω; Γιὰ δαῦτο, καθὼς λένε οἱ πα-
λαιότεροι, οὐτὰ τὰ κορίτσα κι' οὐλοὶ οἱ ἄν-
δρες παντρευότανε καὶ κανένας δὲν ἔμενε ρα-
φιόθεν. Λένε μαλιστα πῶς τότες παντρευότανε
πῖο πολὺ ἄντροι πῆρι γυναῖκα. Ἐξηγεῖμαι ἄ-
χαῖστί;

Ἐχτοτες ὁμοῦς τὰ πρᾶμματα ἀλλάξαμε. Οἱ
ἀποψήφιες νυφᾶδες ἀναγίτασαν καὶ πήγαμε
μὴ δεκάρα ἢ μῖα, ἔνεμα ὁ σουφρατζετισμός,
οἱ γαμπροὶ λιγοστῆσαν ἔνεκα οἱ πόλεμοι καὶ
οὕτω πως ἡ σορροπῖα πάει δουλειὰ τῆς.

Ἀερογαμπροῦματα ὅσα θέλεις, Ἦσαῖς
ὁμοῦς μεδένι στὸ πῆλιον. Καὶ ἐν τοῦ δικαίου
τοῦς οἱ ἄνθρωποι. Καρατᾶρουνε ἔνα θῆλεο στὸ
δρόμο, τοῦς ἄρεζεις, θέλουνε νὰ προχωρῶσουν
στὸ παρασύνημα. Δὲν ἔξερνε ὁμοῦς ἄν εἶνε
κορίτσι, παντρεμένη ἢ χηραλέα καὶ νὰ κανο-
νίσουνε τὴν στάσι τοῦς βιζαβῖ καὶ ἀπεινατίας
τοῦς. Κι' ἔτσι τὸ συνοικεῖο πάει στὰ ποῦφ.

Ἄσε δὰ ποῦ γιὰ νὰ ζητήξῃ κανένας σήμερα
τὴ δεξιὰ χεῖρα μιανῆς δεσποινίδας, πρῆπει ἢ
χεῖρα αὐτῆ νᾶχη γενναῖα προῖξέ μέσα, γιὰτὶ
ἀνευ προῖξ δὲν ἔχει μᾶσσημα τῶρα στῆς ἀκρί-
βειας τὸν καιρὸ. Ἐνῶγιά γὰρ ζητήξουνε τὴ ζερ-
βιά τῆς, πλερώνουνε ὅσο ὅσο οἱ ἄλλοπρόσαλ-
λοι, τὸ ὅποιον περὶ γκόμμενα πουλάω καὶ τὸ
παντελόνι μου, περὶ συνβῖα ὁμοῦς πρῆπει νὰ κα-
τέβῃ φιλεϊδῶς ὁ πατέρας τῆς, οὐλῆει ὁ ἄλλος.

Ὡς ἔχ τοῦτο καλὰ τὸ σάξανε τὰ κορίτσια
τοῦ Παρισίου, ποῦ κατασκευάσαγε οὐλλογο,
λέει, περὶ ἀνεύρεσις καὶ ψᾶρεμμα γαμπροῦ,
ὅπως τὸ διαλαβαῖνε μὴ ἐφημερίδα. Τὸ ἔκα-
στον μέλλον τοῦ συλλόγου αὐτουνοῦ θὰ φορά-
ει στὸ ντελκοτῆ τῆς, μὴ πράσινη κονκάρδα,
τὸ ὅποιον θὰ σημαῖνη γαμπρὸ ζητάω, ὅποιος
μὲ θέλει ἐδῶ εἶμαι.

Κι' ὅποιος τοῦ ἀρέζει διπλωρῶνει ἄνευ μεγ-
κλες καὶ πῶλλες κουβέντες. Ὅποια δὲν τοῦ
ἀρέσει πάει καὶ παρκᾶντου. Αὐτὸ μάλισα...
Τὸ ἐγκρίνω προτροπᾶδην, γιὰτὶ εἶναι ξεγη-
μένες δουλειές.

Ἐ, ρέ χαρχάλες Παρισιάνας μου, ποτὲς νὰ
μὴν ποθᾶνετε, γιὰτὶ ὄλο σοφία καὶ ἐφευρετι-
κότη εἴσαστε καὶ ἔξερετε νὰ σῖγγετε ἐν τάξει
τὰ πρᾶμμάτα σας!...

Μακάρι νὰ γινότανε κι' ἐδῶ τὸ ἴδιο. Ψέμ-
ματ', ρέ μπαρμποῦναρα μου;

Ὅχι πῶς θέλω νὰ βρῶ νύφη, ἀλλὰ γιὰ νὰ
μὴ μοῦ χαλᾶνε οἱ ἐρωτοσιδῆς ἐπιχειρήσεις
μου. Γιὰτὶ τότες, ὅπου ἀνατιλήβουμαι πράσινη
κονκάρδα, θὰ στρίβω ὀλοταχῶς, ἄνευ νὰ χᾶνω
πολύτιμο καιρὸ δὲ σαλιαριόματα. Κι' ὅπου
βλέπω ἄνευ κονκάρδα, θὰ μπαίνω ἀμέσως στὸ
νόημα πῶς ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κίντυνος
θᾶνατος καὶ θὰ οἰγνοῦμαι χοντρικῶς.

Ἐξηγήθηκα σαθῖ καὶ ἐπισταμένως, ρέ ἀοί-
διμη;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

—Ἡ κατάχρησις τοῦ κρασιοῦ ὀδηγεῖ στὴ
μῦρα.

—Ὅλες οἱ γνώμεις εἶνε σεβαστῆς ἀκόμα κι'
ἐκεῖνες ποῦ δὲν σεβόνται τίποτα.

—Οἱ Γυναῖκες! Ἐρχοῦνται στιγμῆς ποῦ θὰ
θέλαμε νὰ τῆς φᾶμε μὲ τὰ φιλιὰ, κι' ἄλλες
ποῦ λυποῦμεθα ὅτι δὲν τῆς ἐφάγαμε, γιὰ νὰ
τῆς ξεφορτωθῶμε!